

Monsieur Binox i altres contes

A. Bay • J. Canero • A. Anllach • J. Rubí
M. Juncosa • J. Barberó • S. Marañ
T. Duró • R. Ribé • M. C. Saulí • F. Pífol
B. Casull • F. Garcia • J. Valdeolmillos
A. Llorens • M. Capdel

108 Pàgines de
narrativa curta
per internet final
(Premi Llorens
Quil de
Tarragona 2008)

Col·lecció Narrativa - 71

MONSIEUR BINOIX i altres contes

13è Premi de narrativa curta per Internet Tinet
(Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2009)

Cossetània
EDICIONS

Aquest llibre recull el conte premiat en el
13è Premi de narrativa curta per Internet Tinet
(Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2009)
i una selecció dels millors relats que s'hi van presentar.
El premi Tinet l'organitzen i el convoquen
l'Organisme Autònom per a la Societat de la Informació (OASI),
l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès
i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona.
Van integrar el jurat de la tretzena edició:
Noemi Bagés, Josep Ballester, Àngel-Octavi Brunet,
Andreu Carranza, Rosa Pagès i Enric Brull, com a secretari.

Editat amb la col·laboració de:

Primera edició: març del 2010

© dels textos: els autors
© d'aquesta edició: Cossetània Edicions

Edita: Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
Fax 977 61 43 57
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Romanyà-Valls, SA
ISBN: 978-84-9791-665-3
Dipòsit legal: B-5.201-2010

MONSIEUR BINOIX

Àngela Buj Alfara

GUANYADORA DEL 13è PREMI DE NARRATIVA CURTA
PER INTERNET TINET

*Se miente más de la cuenta,
por falta de fantasía:
también la verdad se inventa.*

A. MACHADO

Algú que conegués la seva història podria pensar que aquell encàrrec que ens havia lliurat i aquesta lletra que s'iniciava ens descriurien, a mode biogràfic, la inefable història de Monsieur Binoix. En aquest punt volíem advertir els possibles lectors que la història que anirien desteixint era una història transsubstancial. Marcava l'arrencada en la supervivència d'una autèntica ictínia fluvial. Havíem sentit per primer cop Monsieur Binoix un matí primaveral creuant el riu mític i remorós del poeta Vergés, a l'alçada de Miravet, en l'entrançable pas de barca que cada vegada que recorríem pensàvem que era el darrer viatge. Es mostrava interessat per les espècies que freqüentaven aquell tros de mar verda i s'autodefinia com un pescador de canya frustrat. Tenia el gàrgol lleuger i es dirigia al timoner amb

6 Àngela Buj Alfara

el vocatiu curt de «Mestre!». Ens adonàrem que Monsieur Binoix, tot i el seu francesisme de *champagne* vaporós, havia fet sojorns en terres meridionals a la Gàl·lia, car el seu accent no delatava el seu origen *champagnois*. Ho notàrem perquè la *tr* del vocatiu hauria estat de difícil pronúncia per a qualsevol estadant autèntic dels volts de París. *Mais non*, Monsieur Binoix ho deia amb una naturalitat de llogarret principatí o de capitaleta cultural de l'avellana, posem per cas. I ens invitava a pronunciar-lo en català, un binomi de rima dolça: Binoix-brioix.

Monsieur Binoix —amb *-oix* final— entrava en aqueixes llums tèrboles i enverdides que donen els reflexos de l'Ebre, en aquestes latituds del curs baix, en la seva maduresa biològica. Es volia mostrar com un ésser afable, amb aspiracions de navegabilitat pel seu esperit, que el feien comparable a les aspiracions sempre retardades de navegabilitat d'aquestes ribes. Usava els cabells a l'estil caduc d'alguns *bonshommes* de París. La *mise en scène* de Monsieur Binoix acomplia els rituals de qualsevol *gentleman*. Ens havia anunciat que es mostrava interessat pels temes de la història, de les relacions que empenyien el devenir dels pobles. I, sí, en alguns actes públics en què el seguïrem se'ns revelà com un autèntic primera espasa del pensament social de principis de segle. Entre les seves aficions destacava la ploma per a la prosa obtusa o àgil, dues condicions que conviuen en una simbiosi perfecta en el seu rostre. Usava Monsieur Binoix unes lents fines, en gris, com els seus cabells que avisaven la proyecció que ja no dissimula la cinquantena. Tenien la particularitat que, si s'haguessin aplicat a una de les seves extremitats inferiors, l'haurien fet ranquejar en excés i s'hauria vist privat d'aquelles pas-

sejades estivals que empenia pels sorrals deltaics. Una de les dues cames, doncs, d'aquells binocles romania rígida i no es doblegava. Monsieur Binoix maldava per la salut d'aquella extremitat dreta i només vinclava delicadament l'esquerra. Inclinació a l'esquerra lliure que l'identificava en els escrits que, de tant en tant, apareixien a la premsa local per a assegurar-se la supervivència.

Monsieur Binoix, amb aquesta doble pantalleta que els miops —ell ho era— havien d'incorporar a la seva fesomia, apareixia, sobretot quan gesticulava, com un home tens, rar, distant. Nosaltres ho havíem pogut constatar en unes fotografies en color, de poca qualitat, per això, tal vegada per aquest motiu, el seu rostre ens apareixia distorsionat, i en veritat —encara no previsible— el seu esperit no era aital, en què ens il·lustrava sobre la vida de Pau Casals. Una altra faceta: la seva melomania. En canvi, ah!, qui no havia vist Monsieur Binoix sense aquelles varetes asimètriques no podia arribar a la nítida verdor d'aquell cristal·lí de deus esvaïdes. Sense les ulleres tenia un rostre àgil, diàfan, com els paisatges embogits de verd que ens perfilen l'horitzó deltaic. Això era una *surprise*, un misteri que nosaltres no hem vist, i enllà no sabem de cap rostre de dona que hagués pogut fregar l'esguard de Monsieur Binoix. Que hagués tastat el doble verd facial extasiadament nu de Monsieur Binoix. Tanmateix, qui ho sap? Lluny? Ací? On l'aiguabarreig de verd: de les pupil·les, dels arrossars, de la Casa de Fusta?

Aquest, acostumat mecànicament als seus ímputs diaris, es llevava, passejava la *chiienne* —que nomava Lira, endut per la seva passió per l'Harmonia—, comprava al supermercat de la cantonada, bevia una cervesa amb alcohol,

menjava xoriç i engrapava —podríem dir— amb un mos un bon tall. Tenia el deliri de repelar el plat i el paelló d'arròs fins que no en quedés ni un gra, endut per aquella gana que foradava l'abrandat Cabrera per les serres del Maestrat. Un dels seus ídols, deia. Davant d'aquell comportament tan rutinari ningú podia endevinar quina era la seva vertadera ineptitud íntima. Ni tan sols quan, ajudat per un cop de mà —aquesta que desgrana els detalls—, el seu *modus vivendi* millorà notablement, instal·lat ja en la casa de la ciència. D'aquell mateix a qui ell havia dedicat estudis substanciosos. Temps en què a l'estil dels heterònims pessoans va decidir de fer-se anomenar Sr. Xènius Fítgeral Trull —inspirat per l'autor de *La conxorxa dels enzes*, John Kennedy Toole. Monsieur Binoix, o quasi a tocar d'en Xènius Fítgeral, aparentava un esperit lliure: de dormitades llargues, de dilatades notes de jazz, de lectures estirades..., amb presentacions i actes socials.

Aquest diagnòstic portava Monsieur Binoix a uns estats d'alienació de la seva personalitat que ningú millor que una al·lota de nou anys va saber descriure en veure una fotografia del *monsieur*: sembla una dona. Aquell estil d'aquells seus cabells, que deixaven un ample front descobert però que rinxolaven fins a dessota les orelles, va produir en l'infant un efecte femení. No, no us penseu, però, que us contem una història ràpida d'un transvestit vingut de París. Binoix era un home. Volem dir amb l'apetit sexual propi d'un home pròxim al mig segle que no s'estava de satisfer orgànicament el que calia resoldre. Tampoc volem dir que corregués darrere de les jovenetes. No, Monsieur Binoix era molt d'una altra manera. Podia arribar a mostrar una passió arravatadora, fins i tot una seva núvia l'havia

abandonat per la intensitat amatòria del *monsieur*. Podia resultar un amant asfixiant, i un amant asfixiant no era un bon company. Monsieur Binoix era així. Amb un punt de tendresa incommensurable podia passar de les més minucioses atencions al despreci més absolut. Tot havent viscut el més plàcid dels idil·lis, sense cap mala maror, tot amb bona mar. De sobte, Monsieur Binoix era capaç de donar un cop de timó i fer naufragar la nau. No era un bon timoner. On restava, doncs, l'atracció de Monsieur Binoix? Com hauria calculat de fer-nos la comanda d'aquell llegat? D'aquell *pas bon*, del seu íntim desastre? Entre tot el que calia ordenar trobàvem inconnexes, esparses, sense data, lletres folles i lletres tesíssimes:

Escriu-me... Un més... *À demain... Mon bijou...*
Sóc amb tu... És tot un privilegi tindré't... Sóc a casa...
Abans no podia parlar... Esper no perdre la relació amb tu... M'agrada tant quan em dius *cheri*... Estic tan mancat d'aquestes atencions... Et truco des del despatx...
He sortit, sóc a una cabina... Ara torno, sóc a casa els meus pares... No apuntis aquest número, he demanat un mòbil a l'autobús, feia tard i no volia que marxessis...
Sóc a un acte cultural, he demanat un mòbil i he sortit per trucar-te... Dijous, si tot va bé, aniré a Barcelona, farem, si vols, el nostre primer viatge junts...

Déu meu! Aquest era el crit de guerra de Monsieur Binoix, no, no volem dir que fos aficionat a les croades. Es delia per Occitània, hi havia estat temporades resolent afers enològics, a Tolosa, que l'havien portat també al sud andalús. La invocació deística ens avisava que era pròxim al seu punt corporal més àlgid. De mida, ben plantat. Li agradava seure mig arrepapat amb les cames ben encreua-

HABITACIÓ 002. EL CAMPIÓ DE MÓN

Jordi Cervera Nogués

Bona matinada. La vida de grum és estranya. Hores i hores sense fer res, mirant per unes finestres que de vegades arribes a dubtar fins i tot que siguin reals, vivint vides que mai no són la teva i acomodant-te sempre a unes coordenades que varien en funció de cada hoste, de cada moment, i que cal complir sense dir res i sense cometre errades. Als hotels grans tot això de ben segur que s'acaba resolent d'una manera més genèrica i anònima, però als que són com el nostre, de dimensions petites però capaços de pregonar un servei acurat i de luxe, aquest concepte que sobre el paper s'aguanta força bé presenta moltes més complicacions a l'hora de portar-lo a la pràctica.

Goethe va dir, i ja sé que un grum no hauria de citar filòsofs alemanys, però, què voleu que us digui, aquesta feina és com és, s'escolten moltes coses que potser no s'haurien d'escoltar i s'acaba citant gent que no s'hauria de citar. És així, no s'hi pot fer res i no cal donar-hi més voltes. Doncs el que us deia, Goethe va dir que, per conèixer de veritat la gent, s'ha d'anar a casa seva. Si li fem

cas, i no veig per quin motiu no ho hauríem de fer, podem pensar que l'hotel és casa meva i que cada habitació és una mica la morada dels seus hostes. Així potser ens anirem coneixent tots una miqueta més, qui sap? Doncs bé, us vull parlar d'una cambra molt especial, la número 2, la més gran, gran de dimensions i gran d'essència, i que, com la majoria de cambres del nostre establiment, conserva l'esperit dels nostres hostes més il·lustres; d'una manera o altra, és com casa seva.

I potser hi ha algun incrèdul bocamoll que pot arribar a discutir-ho amb vehemència, que no s'acaba de creure que quatre parets puguin capturar el cor dels seus convidats, que no n'hi ha prou de dormir tres o quatre nits en un lloc per impregnar-lo amb tots els nostres valors i la nostra història. S'equivoquen. I molt!

Us ho deia, l'habitació número 2 és la més gran. I jo encara recordo aquella nit. Suposo que la recordaré sempre, perquè aquestes coses no s'obliden mai. Era fosca com la gola d'un llop avar i avorrida com un tros de desert abandonat. Jo matava el temps jugant a escacs, un joc intens i emocionant, però ben complicat, en què, per desgràcia meva, ni jugant sol aconseguia assegurar-me sempre la victòria final. Era a punt de menjar-me un peó negre amb el cavall blanc quan vaig sentir una veu que em reclamava des de l'altre costat del taulell.

—Noi, espavila —va dir amb un to ronc i profund—. Sóc el campió del món. O és que ens hem equivocat fent la reserva i ningú no és capaç d'atendre com cal el campió del món en aquest hotel?

Capbussat com estava entre afils, peons, reis, torres i reines, no em vaig parar a pensar, em vaig atabalar, vaig

veure la queixa i la posterior esbroncada i, de passada, vaig associar, de manera automàtica i, ho reconec, ben estúpida, el títol de campió del món als noms d'Anatoly Kàrpov, Boris Spassky o Gary Kaspàrov. És clar que, com que aquell accent que havia sentit a la vora de l'orella no tenia la profunditat gutural que tothom, com un tòpic més de la vida, atribuïa sense excepció a tots els russos, mediatitzats potser com estàvem per les pel·lícules d'espies, vaig associar aquella presència encara invisible al nom de Bobby Fischer, l'únic campió del món d'escacs que coneixia que no era rus.

I, sense girar-me, com un llamp, em van venir mil idees al cervell. Caòtiques, atropellades, increïbles, sorolloses i devastadores com una allau. Bobby Fischer era a l'hotel! Quina sort. Així potser em podria ensenyar la sempre complicada obertura siciliana que se'm resistia més que els nusos mariners. Vaig aixecar el cap, esperant trobar-me aquella cara de professor universitari esprimatxat i amb la mirada lleument perduda, i, per contra, em vaig trobar un negre immens com una catedral, amb els cabells arrissats i un bigoti que semblava una corrua de formigues que se li passejaven per sota el nas, que em mirava amb cara de pocs amics, que reclamava atenció i respecte.

—Noi, que potser no saps qui sóc? —em va preguntar amb un to de certa irritació a la veu.

I jo, enganxat una mica en fals, desconcertat, una mica atabalat i encara amb el cavall blanc agafat amb dos dits, vaig optar per ser sincer i assumir les possibles conseqüències i vaig fer que no, movent el cap, incapaç d'articular paraula.

—Sóc el campió del món dels pesos pesants. Sóc Joe Louis.

Vaig fer una mirada de cua d'ull a la llista de reserves i vaig veure-hi el seu nom anotat. A dalt de tot i amb majúscules. Si no hagués estat tan capbussat provant de treure l'entrellat a la defensa escocesa i hagués complert amb la meva obligació, m'hauria mirat la llista de noves entrades només de començar el torn, però no ho havia fet i ara el tenia allí, palplantat, amb les maletes a la mà i amb un rictus de poemes agres al pòmuls.

Era el gran Joe Louis, el bombarder de Detroit, l'home que havia deixat KO al primer *round* Max Schmeling i que havia aconseguït el títol en desfer-se de James Braddock. Deu anys sent el rei del ring i ara era a l'hotel i no gaire content, pel que semblava.

Vaig deixar el cavall sense mirar. Va quedar torre quatre i em vaig posar a fer papers amb el millor dels meus somriures, que, de fet, va servir per anar suavitzant la mica de tensió existent. Li vaig donar l'habitació número 2. Magnífiques vistes al mar i un aparell de ràdio acabat d'estrenar que deixava anar música de jazz. S'hi va instal·lar sense dir res amb tot el seu seguici. Vaig estar a punt de dir-li que no podia haver-hi quinze persones a la cambra, però no ho vaig fer. Si li havien de cridar l'atenció, que ho fes el director, que, al cap i a la fi, era la seva feina. Jo no volia problemes.

Durant tota la nit no vaig parar de portar-li ampolles de xampany. No tenia clar si se les bevien o se les abocaven pel cap, però allò era un caminet. El veia cada vegada més calent, però tampoc no feia l'efecte d'haver engolït tots els litres de beguda que li havia anat deixant a la glaçonera. A la que feia el número vint, tal com havia passat amb les

dinou anteriors, em vaig plantar davant seu sense dir res, esperant, una vegada més, la propina, una gratificació que s'anava fent més generosa a mesura que anava augmentant el consum de bombolles. Va remenar pel fons de la cartera amb unes dificultats evidents, va deixar relliscar un bitllet a la butxaca de la meva camisa i, amb un mateix moviment, em va agafar pel canell i em va estirar.

Era una tenalla poderosa. Agafat per sorpresa, vaig intentar desfer-me'n, però ell, més àgil del que calia suposar després de tanta ingesta d'alcohol, em va retenir. En veure que no hi tenia res a fer, vaig decidir tot d'una no resistir-m'hi i que fos el que Déu volgués.

—Noi, tu tens fusta de campió —em va etzibar mirant-me de dalt a baix amb els ulls vidriosos.

I jo, una mica tremolós, vaig repetir les seves paraules mentalment. “Noi, tu tens fusta de campió”. Jo, fusta de campió? Que no m'havia mirat bé, aquell home, a mi?

—Puja aquella cosa que tenies a les mans i parlem.

—Quina cosa?

—Aquell quadrat ple de figuretes...

El gran Joe Louis m'estava demanant que li portés el meu tauler d'escacs a l'habitació?

No entenia res, però ho vaig fer. Tampoc no era qüestió de portar la contrària al campió del món dels pesos pesants després que s'hagués begut dinou ampolles de xampany del bo.

Va veure el tauler, se li van il·luminar els ulls, va fer un glop directament del coll de l'ampolla i va despatxar tothom menys tres noies, tres rosses, les més rosses que havia vist mai i que circulaven per l'habitació amb molt poca roba. Arribats aquí, és just apuntar que, de fet, mai

ÍNDEX

Monsieur Binoix	5
<i>Àngela Buj Alfara</i>	
Habitació 002. El campió del món.....	13
<i>Jordi Cervera Nogués</i>	
Pel·lic	21
<i>Aleix Antillach Tarafa i Jordi Rubí Mo</i>	
I tot per tenir el sopar a punt.....	31
<i>Magda Juncosa Romeu</i>	
El pont del Corc.....	39
<i>Jordi Barberà Argilaga</i>	
Assumptes i expedients.....	45
<i>Sebastià Martori Toyas</i>	
Economia.....	51
<i>Toni Duró Crehuet</i>	

La mala consciència.....	59
<i>Romana Ribé Llenas</i>	
L'accident.....	65
<i>M. Concepció Saurí i Ros</i>	
Punt i final.....	71
<i>Francesc Piñol Soldrà</i>	
D'amagat, al lavabo.....	77
<i>Bernat Gasull Roig</i>	
La bruixa i el darrer fill.....	83
<i>Francesc Garcia Grimau</i>	
S.....	87
<i>Joan Valldepérez Ayxendri</i>	
Zero graus Kelvin.....	91
<i>Agnès Llorens Altimis</i>	
Aventura empresarial.....	99
<i>Sebastià Martori Toyas</i>	
En segon lloc.....	105
<i>Maurici Capdet Mateu</i>	

